

FASES DEL JOCH

Lo 9,999 que 's treu demá.

Lo que fan molts.

Noys del porvenir.

¡El neulero!...

LO SECRET DEL NUNCI
 ...Todo Madrid lo sabia
 todo Madrid, menos él.

IFA FÁSTICH!

Diuen los castellans que si Deu no 'ns dona fills, es lo diable que 'ns omple de nebots. Com que ho diuen los castellans als catalans nos ha de semblar una altre cosa, y jo os asseguro que 'ls meus nebots me penso que 'ls ha enviat Deu.

Y que 'n tinch un floret de nebots y nebodes que Deu n' hi dó. Diuen que á n' aixó sol portar lo tenir germans y germanes, y jo tinch la sort d' estarne provehit

Entre tots, tinch un parell de nebodes que valen mes or que no pesan. Rojes y fresques, com que 's crien á montanya; negre l' una com un aranyó á punt de cullir, y l' altre rossa com un munyoch d' espigues de blat als vols de Sant Joan.

Que 'n fá de temps que las hi demanava matllevades á ma germana. perque me las deixés venir una temporada á ferme companyia á Barcelona! Pero, cá; are que plou massa, després que la calor las estabellaria; quan ella hi venia be 'l seu home hi tenia que dir, y quan lo cunyat m' ho prometia era á n' ella que l' hi recava deixarlas anar.

Al cap de vall han vingut á Barcelona, y á casa vaig fer festa major. Un capvespre las vaig anar á rebre á l' estació, y entre l' onada de la gent, vaig veure aquelles caras de Pasqua, plenes de color y vaig sentir les seves rialles cridayres que vessavan ignocencia.

Feyan de bon mirar, pobres xicotes, als raigs de la llum eléctrica. Aquella blancor se desafiava ab sas caras, y perdia. Tot era blanch als vols, desde 'ls vidres glassats dels fanals perque la llum no sia massa viva. fins á les vestidures que elles portavan. Menos sas cares, enseses y colrades; la resplandor blanquinosa de la llum eléctrica no 'ls feya res. Eran tan enseses y colrades com al mitx del sol de la seva terra.

Y que 'n venian de contentes! oh! ja hi passarian bona temporada á Barcelona per revenja del temps que 'ls ho havian fet guar.

—Miréu, noyes, demá comensarém la campanya.—Que hem de fer? No ho sé noyes no ho sé, ni lo que hem de veure tampoch. Vull que ho trieu vosaltres mateixes. Demá ho veuréu tot y no veuréu res. Passejarém tot lo dia sense ordre ni concert. Al vespre tot sopant me diréu aixó vull, aixó no vull Y 'ls altres dies cap á les coses que os agraden més.

Pobres xicotes! Que trempades se 'n varen anar al llit pensant ab la passejada de l' endemá, y quina xarreca vaig sentir que hi movian xarrant de la temporada que anavan á passar á Barcelona.

L' endemá, ben esmorsats varem anar á donar lo primer vol. Lo primer!

Tot passant per una plassa varen veure un home que d' unes gávies feya sortir un aucell ab uns paperets que no sé que deyan. Y aquell home anava dictant al aucell, y l' aucell creya —Cap á dins y l' aucell á dins.—Trau lo paper, y l' aucell dava quatre picades y treya 'l paper.

No hi varem riure poch! Pero 's feya un vol de gent que espantava; y me las apretavan per aquí y per allá; y jo 'm frissava, y las vaig fer apartar y cap á un altre banda.

Arribant á una plasseta, petita com la del seu poble, hi havia un altre grupo; y les xicotes ja 's pensaren que hi trobarian quelcom tan divertit com avans, y no hi va haber més remey que acostárnoshi

Al mitx del vol hi havia un homenet escaransit. ab un bigoti tísich, y una verruga plena de pel al costat esquerra de la barba Xarrava molt, ab una veu de canya que feya mal á les orelles. Ensenyava d' axó que 'n diuen *rompe cabessas* y avans de darhi solució feya una explicació llarga, llarga.

Les noyes tot era dirme; que es axó? Com se fá axó?—Jo; no ho sé, pobre de mí.

Massa aviat que ho vaig saber. Tot plegat va

sortir la solució... redimoni. Y acompanyada d' un gesto més indecent que ella mateixa y una paraulada... que no 's va acabar de sentir; perque jo hi vaig fer un estornut tan inmens, que no hi cabia en aquella plasseta.

Mentres tant ab una empena vaig fer girar les dos noyes depressa y corrent, per fugir ben lluny; y al girarme vaig veure un municipal que reya les gracies d' aquell homenet.

—Ja som á la Rambla, noyes; la veyeu la Rambla? Tant que n' heu sentit parlar! Donchs es axó.

Un sostre espés de fulles hi deixava entrar no més que una claror suau, molt igual de cap á cap, y trencada de tant en tant per alguna ulladeta de sol. A sota d' aquell túnel vert hi passava una fresca que revivava les potencies totes. Que bé s' hi estava aquell día y en aquella hora á la Rambla!

Jo tot cofoy ab les dos noyes, tot era espigar hont se 'ls ne anavan los ulls, per saber que era lo que més los agradava.

—Que estrany es aixó!—De debó que 'ls varen cridar la atenció aqueixes barraques que 'n dihem kioskos.

—Com diheu que 'n diuen? Kioskos? Quin nom tan estrafalari! Y com ho fan per viurehi aquí dins?

No hi va haver més remey que acostarnos á un d' aquells kioskos. Ni may que ho haguessem fet. Tot ell estava vestit de lámines indecents, y de grabats de diaris que ho eran més, hi havia á tot vol llibrets que en la portada treyan á fora tota la porqueria que té la societat per dintre. Les pobres noyes casi no s' en adonaren, perque instinctivament reculaban devant una cruesa que 'ls havia saltat als ulls, al mateix temps que jó ab tots dos brassos estesos las empenyia cap una altre banda.

Y varem topar ab una llibreria d' allí á pochos pasos, y al donarhi una llambregada per veure si havia sortit un llibre nou que jo fa dies esperava, vaig veure á la pobra Rossa vermella de vergonya perque havia acertat á llegir lo títol d' un altre llibre, que cremava ell sol, sense haber de menester cap misto.

Sort que en aquell kiosko un municipal vigilava enrahonant ab la que hi havia dins; y que devant de l' aparador de la llibreria n' hi havia un altre que també devia vigilar les coses que 's feyan fora de mida!

Y Rambla amunt y Rambla avall, quinas penes! Are les feya torser á la dreta perque allá al costat nostre un parell enrahonavan d' una manera tan crúa, que á cada dues paraules se n' hi sentian de las que esgarrifan les orelles, are les girava á l' esquerra perque havia topat ab un vol de renegayres que explicavan porqueries, més enllanet les feya casi aturar perque passessen dos desvergonyits que tingueren la poca aprensió de dirlos á elles mateixes alguna cosa barrejada ab males paraules; y encare aquells no 'ns passavan á devant una dotsena de passes, que ja les havia de fer cuytá perque sentia á darrera lo xiu xiu de alguna cosa semblanta.

Y lo pitjor que aquells de darrera semblava que 'ns perseguían, y com més nosaltres anavam depressa més depressa devían anar, perque jo sempre me 'ls sentia á cau d' orella, Y lo que deyan, lo que deyan! Jo suava, pero amunt y fora, y depressa y 'ls altres sempre darrera, estalonantnos.

Jo enrahonava, no sé de qué, ben alt, perque les noyes no sentissen res; pero cá, sovint sentia paraules perdudes dels seguidors, que hi sé jo que deyan; que si á mí de la rossa me n' agrada axó; que si la morena está més plena de carns. Heretjies, vaja heretjies.

Y jo á cada municipal que passava l' hi dava una mirada de súplica per veure si aturava als lladregots que 'm venian al darrera; pero semblava que 'ls municipals se reyan de las meves angunies y del salero d' aquella colla de joves. malehit salero!

Vaig estar á punt de girarme y fermhi á botfades, un grapat de vegades.

No sabia ahont anar ni com fugir d' aquella ventada fastigosa que 'ns perseguia á la Rambla; y per escaparme de la colla que venian de-

trás y per serne aviat lluny, varem pujar ab un tranvía.

Ay, quin respir tan gros, un cop vaig ser á dalt, y vaig veure que 'm deslliuraba d' anar aprop d' aquells perdularis!

Me vaig assentar y 'm vaig treure 'l mocador per assecarme 'l suor d' angunia que 'm mullava la cara.

Y vetaquí que un parell de senyors qu' eran ja al tranvía; y que havian aixecat los ulls quan nosaltres varem entrar, y que fins me semblá que havian mirat á les noyes d' una manera poch convenient y que s' havian dit un secret d' aquells que fan pujar los colors á la cara, varen continuar la seva conversa

—No, deya l' un, fulano no hi viu pas ab la seva dona, viu ab la dona de 'n sutano.

—Y aqueix?

—Te una *querida* á un pis de....

Jo tot plegat. —Noy, para

Y vaig fe baixá á les noyes y vaig baixar, deixant tots riallers, d' estupidés a la gent del tranvía.

—Cap á casa, noyes, cap á casa; que aviat será hora de dinar y després, ja veurém.

Tot dinant jo 'ls vaig explicar que no sé per quin correo havia rebut una carta que deya que la seva mare estava refredada, y que valia més que hi tornessen; y que jo 'ls acompanyaria fins á casa seva.

A la tarde vaig agafar á un barquiller bon home que jo coneix, y vaig embarcarme ab les noyes, y 'ls vaig fer acabar lo día mar enllá, ben lluny de Barcelona.

A entrada de fosch cap á casa per no sortir més, perque ja m' espantavan aquestos pendons que á cada quatre passos se troban cap al vespre y vespre enllá pels carrers de Barcelona, mirant de fit á fit, provocant ab tots los seus fets, y pregonant la seva vergonya.

L' endemá, tot just lo sol sortia que ja eram al ferrocarril, y quan quatre ó cinch hores després entravam á casa de sa germana, estranyada de la tornada y del meu esverament.

—Mira noya, l' hi vaig dir jo, quan puga y os anyore massa, ja vindré aquí á passar una temporada. Pero á Barcelona, á n' aquestes noyes creume, no las hi dexes anar may.

Barcelona fa una fator tan horrible, que no 's pot corre per aquells carrers, sense perill d' un tifus de dintre y de fora

May ho havia vist clar com are, que ab aqueixes duas noyes m' hi he trobat tocantho. A Barcelona, mentres seguexi aixís, no s' hi pot viure.

JO RAY.

SANFAINA

Lo nostre estimat amich D. Martí Genís que ha honrat més d' una vegada las columnas de LA BARRETINA ab la seva valiosa colaboració, vá obtenir la viola d' or y argent en los Jochs Florals celebrats lo diumenge últim á Llotje. Li enviém nostre coral felicitació.

També son dignes d' aplauso varis conceptes que varem sentir en lo discurs del President. «Avuy, vá dir, no es la veu d' Espanya que se sent; es la veu dels partits.» ¡Quina veritat tan amarga y al mateix temps tan incontrastable!

Sabém lo que vol un diputat del partit tal ó qual y fins y tot de la fracció de la dreta ó de la esquerra, pero 'l bé (no 'l be) de la nació, la prosperitat de 18 milions d' espanyols, nascuts en aquesta terra y que per lo tant tenen dret de viurehi com en casa propia ¿quí s' en preocupa?

Si aném á mirar bé las concessions que reportan algún llustre y alguna utilitat al país, casi trobaríam que s' han concedit més per

l'influencia del personatge qu' ho solicita, que per la necessitat pública que ho reclama. Y si aquest personatge es honrat y patriota, cosa que no s' veu sovint, salvo excepcions raras y per lo tant més honrosas, tot vá bé, pero quan nos topém en gent tramposa ¿cóm queda l' honra de la pàtria? ¿los interessos del Estat? Con- téstin los Astillers del Nervion; si bé, que las pérduas sufertas en aquest ram se compen- sarán per ingresos d' altre cantó, puig diuhen que s' han establiert sucursals de Montecarlo en algunas ciutats d' Espanya.

No faltaria més que aixó. Prou plumats qu' estém, no falta més que vinguin á arrencans las pocas plumas que ns quedan.

Semblariam lo Galo de Moron. Llavors vindrian los francesos á presentar proposicions al govern per estencar los mistos.

—Retrógradost! Oscurantistas! volgué susti- tuhir la llum de la cerilla per la furtor de l' esca ó de la metxa *¡y a fi de sigle!*

—¿Qué dirá d' aixó 'l progrés!
—Senzillament que son economías de culs de cerilla.

Pero si fos cert que 's juga en los cafés y en sitis públichs ¿quí hi haurá que en lloch de ser mistaire y d' esposarse á explosions, no prefe- reix *esplosions* d' altre género, de papers de plata per exemple, encara que 'n quedés alguna cosa entre 'ls dits d' algún *guindilla?*

Noticia de sensació: A la Rambla del Mitj y als carrers de Escudillers y carrer Nou s' han obert fabricas de moneda, y no de coure.

¿Alégrintse los qu' anyoravan la Seca!

Un diputat americá que forma part de la Co- missió que té de revissar las oficinas de Pensions en los Estats-Units, va denunciar algún dels abusos que comensava á notar dirigint cárrechs á un general nada menos.—Embustero—li di- gué aquest per tota explicació.—L' embustero es vosté.—Y ja tenim los dos pares de la patria agafats com dos llagostas—pero las cosas no va- ren arribar á majors, no pel respecte degut al temple de las iles sino per la forsa dels punys dels colegas que varen volguer evitar una des- gracia sensible pel país.

Si en Martínez Rivas aquí, hagués portat la qüestió al Congrés ¿quí hauria pogut preveure lo qu' anava á succehir?

Pero n' ha desistit y 'ls *Ulampechs* que *cimbre- javan* (?) la carta feta per un escribent llogat al Senat (un tal Pacheco) han resultat ser *follets*.

Mvró al sosayo, fuése y... no hubo nada.

¡El petardo de la Bolsa! cridavan el dimars á la nit.

¿Si será algún nou plan de Concha la Casta- ñera varem pensar nosaltres?

Pero luego varem veure qu' era no més qu' una festa de pólvora; res un foch d' artifici dels baixistas.

La Societat protectora d' animals y plantas ha fet un descobriment notable.

Ha observat que 'ls caballs y mulas dedicats als treballs agrícolos vivían de 13 á 14 anys men- tres que las bestias de tiro, carruatges públichs, tranvías, etc., no solen anar més enllá de 4 anys.

En vista d' aixó, han prés un acort de propagar l' idea de substituir per l' electricitat la forsa motriu dels vehículs que se serveixen d' ani- mals.

Nosaltres preguntém:—¿No sería millor allar- gar la vida dels pagesos que la del bestiar?

ESCAROLA LITERARIA

LOS DEBERS DE CADA HU

—Abella treballadora tu que aspiras tot mon ser ¿que fas de ma dolça aroma de mon suau fresch alé?—

Aixís deya en la raureda un romaní tendre y bell á una abella pulida, que voleyaba entorn seu —¿Oh dolça y bella floreta! no es pas va m' afany per cert jo xucló ta dolça essencia per ferne llum pel bon Deu y perque serveixi als homes en richs pans de bona mel— —Pren ma vida, hermosa abella ja que aydantnos l' un al altre podém cumplí 'ls grans debers de servir á un temps als homes y rendi un tribut á Deu.

MARIA DE BELL-LLOCH.

LA MORT DE LA MARE

La casa plena de gent... uns tristos y plorant altres Ha mort aquella mareta, de lo fill de sas entranyas. —¿Ahont es la mamá ahont?— diu lo nin,—Está malalta. —La vull veure...—No que dorm y no podem despertarla. —¿Y perque plora la gent? —Si plora es perque 'n te ganas. —¿Qui s' ha mort avuy?—Ningú —¿Ay papá que tu m' enganyas! ¿Ha mort potser la mareta? —No home qu' está malalta. —¿Y tu perque ploras are? —Perque m' en fas vení ganas.

No ploureu, que no veyeu que á n' al nin ja no l' enganyan y després, tampoch plorant no podeu ressucitarla Si 'l nen ho coneix veureu com ab ella voldrá anarsen ¡Pregüeu á Deu soisament per aqueixa bona mare!..

RAMON LLEI.

Rondallas y qüentos.

LO BARRETINAYRE

Hi han qüentos que semblan veritats, y veritats que semblan qüentos. Y aquesta es una d' ellas.

A Girona, hi viu un marxant de barretinas, que veyent densá que progressém tant, que á ell li succehia al revés, volgué anar á probar fortuna á altrás terras per veure si innovaba la moda de portar barretina.

Pero com que la barretina sols s' usa en nos- tra terra, no li quedava altre remey pera aques- ta innovació que inventar algun procediment pera veure si podia arrelar aquesta típica gorra y al mateix temps pera veure si feya lo seu Maig. (lo fer l' Agost ja es massa vell, y seguint lo curs del temps hem de buscar cosas novas.)

Agafá 'ls trastets y se 'n aná cap á la Habana. Aixís que arribá á la terra del bon tabaco, com- ensá á fer propaganda, dihent que eran unas gorras, millor que aquells barrets de palla que ells portan per lo benestar y economia, y per competir ab lo Sol, se coneix que no s' hi pen- sava gayre ab deixarlas anar. perque també di- gué que posantne per tot lo voltant d' un barco boca per avall, no hi havia perill que se 'n anés á pico.

Veyent que ab tot y aquestos invents no 'n

venia ni una per mostra, y que se li acabavan los recursos, determiná posarse á la plassa púb- lica imitant als *arrenca-caivalis*.

Feu una estesa de barretinas, colocantlas de manera que semblavan banderetas de las que posan los xicots quan fan la sortija.

Es clar, ab tanta vermelló, cridá la atenció dels habaneros, y quan tingué un bon nombre de curiosos, pujá á dalt d' una taula y comensá á dirne d' aquellas que no passen ni ab reco- mendació.

Y comensá á discursejar semblant un pare de la patria.

Caballeros y caballeras: (Sistema Canonje). *Aquí puerto, después de muchos trabajos, un siste- ma de... de... gorras para la cabeza* (com si n' hi haguessin pels peus) *que al mismo tiempo que sirven para resguardar del frío y de la calor hacen pasar el mal de la cabeza, el mal de d-ent-s, fuer- tes de la piel y ojos de pollo, etc., etc.*; perque si tingués de posar tots los disbarats que deya no cabrian á LA BARRETINA, perque com que no li interrompian la oració ab aquell gráfich. «Una, un' altra,» ne resultá un discurs d' una porció de metros de llargada, per fi, tant y tant va dir, que alguns s' hi van deixar caure.

Pero en vista que de tot lo que havia dit no feya l' efecte, promogueren un gran escándol, y estavan los ànims tan exaltats, que s' acordá que quan tornés l' endemá, agafarlo y penjarlo perque aixís un' altra vegada no enganyaria á la gent de bona fé.

En la fonda que ell s' hostatjava, tot sopant notá un cert xiu, xiu, que no li feu molta gracia, per quant decidí anarsen á marxas dobles.

Y com aquell qui se 'n vá á dormir, s' arreglá l' equipatge y la canastra de las barretinas, y quan tothom ja dormia cridá á l' amo perque li fes lo compte, pagá y tocá las de *Villadiego*.

Y caminant, caminant, sense direcció ficsa y apretant lo pas, no se 'n adoná que 's trobá en un punt d' aquells tan salvatjes que hi ha per allá dalt, y no poguent més, s' arredossá en un arbre molt gros que trobá y 's quedá dormit.

Y tot justament era un d' aquells que está plé de micos, y com que aquesta familia son molt tafaners, feren correr la veu de que tenian un foraster y que portava una gran canastra y en- cara no feya mitj' hora que dormia, quan baixa- ren dels arbres y comensaren á fer saquetj y á posarse las barretinas, y tot alegroys se 'n puja- ren altre cop als arbres, feya goig veure aquella vermelló semblava un cirerer.

Com que 'ls matalassos no eran gayre tous, se despertá aviat, y tot fregantse 'ls ulls se 'n ado- ná que tenia la canastra oberta y que las barre- tinas li havian desaparegut, y tot era barriná qui las hi havia pogut pendre.

Alsá lo cap al sentir remor, y no fou poca sa sorpresa al veure que sense fer propaganda ha- via despatxat tot lo género, pero aquest sistema de vendre no li convenia.

Y tots los seus treballs eran per tornar á re- cullir las barretinas, y recordantse que aques- tos animals fan lo que veuhen fer, se 'n tragué una que li quedava á la butxaca, se la posá y després se la tragué d' una revolada rebotentla per terra.

Los micos al veureho fan lo mateix y llensan las barretinas, y aixís que ell las anava á recu- llir, los micos feren lo mateix, com es natural, y se 'n tornaren altre cop arbre amunt ab la barretina.

En vista d' aixó, se va convencer que si no buscava un' altra estratagema no recuperaria lo género.

Rumiant, rumiant, li vingué una gran idea, y la posá en execució.

Se tragué un ganibet que portava á la butxa- ca, y fent veure que 's tallava 'l coll, caygué pesadament en terra, y 'ls micos que 'n aquets casos tampoch volen ser menos, baixaren, y un en un anaren agafant lo ganibet y també 's tallaren lo coll pero de sério, cayguent son caparronet de tupí en terra.

Un cop vejé que no 'n quedava ni un per con- tarho, s' aixecá, recullí totas las barretinas y junt ab los cossos d' aquells mártirs de la imitació, ho posá dins de la canastra y altra volta se 'n entorná á sa terra, dihent, que gracias á las ba-

rretinas havia fet un gran negoci de pells de mico, que li donaren un gran producte.

Y si anéu a Girona y vos topéu ab ell no vos parlará d'altra cosa, que del nou sistema de cassar micos.

*Y como me lo contaron,
te lo cuento.*

QUIQUET.

ALL-Y-OLI

BOTÁNICA

¿Quinas son las arrels de més mal arrencá?—Las dels caixals.

¿Quin es l' arbre més enrebanat?—L' arbre genealógich.

¿Quina es la planta més útil?—La dels peus.

¿Quin es lo fruyt que més se saboreja?—Lo del matrimoni.

¿Quina es la rosa que no te espinas?—La filla del senyor Pere.

¿Quins son los grans que un may voldría tenir a casa?—Los de la varola.

¿Quin es l' arbre més indispensable?—Lo de la vida.

¿Quin es lo vert que dura tot l' any y que ab més gust saborejan 'ls ases?—L' imprés en lletres de motllo.

¿Quin es lo fruyt que sol ser sempre mal rebut?—Un pebrot.

¿Quina es la planta que molts duhen al cap?—L' escarola.

¿De que 's compon lo millor guisado que 's pot fer ab fruyts naturals?—De pinyas, castanyas, pantufias y volets ab such de bastonadas.

Un litigant va a casa d' un advocat poch escrupulós, pera consultarli sobre un deute, per lo que l' han citat davant los tribunals.

—¿Hi ha documents que probin lo crédito?—pregunta l' advocat.

—No, senyor.

—¿Hi ha testimonis?

—Tampoch.

—Donchs llavors vosté no deu res.

Lo client se despedeix y l' advocat exclama:

—¿Y la consulta?

—¡Ah! si. ¿Té vosté algun document?

—No, senyor.

—¿Té vosté testimonis?

—Tampoch.

—Donchs llavors a vosté no li dech res.

En un exámen de historia natural:

—¿Qué son animals infusoris?

—Los que no 's poden veurer.

—Posi un exemple.

—Lo mastodonte.

—¿Cóm lo mastodonte?

—Si, senyor; porque no n' hi vist cap en ma vida.

Passa un enterro per la Rambla.

Un transeunt s' acosta a un de la comitiva y li pregunta:

—¿Qui es lo mort?

—Vaja, home, ¿qui ha de ser? Lo qui va en la caixa.

En lo cementiri:

Un amich oficiós, abans d' enterrar lo cada vre, pronuncia una sentida oració fúnebre, recordant las bonas qualitats del mort.

—¡Descansa en pau, amich virtuos! Tú te 'n emportas lo carinyo de ta esposa y l' cor de tos fills; tú te 'n emportas lo consol del que sofreix y l' alivi del pobre; tu te 'n emportas l' agrahiment de tots los teus amichs; tu...

—Home - li diu un en veu baixa—digui que també se me 'n emporta quatre mil rals que li vaig deixar la setmana passada.

Nicomedes se despertá un dia molt dejorn, cridá a son criat y li digué:

—Pascual, mira si es de dia.

Lo criat obrí la finestra y respongué:

—Senyor, no 's veu res.

—Ximplet—replica l' amo enfadat—encén un llum y ho veurás millor.

SEMBLANSAS

—¿En qué se semblan los drapayres als poca vergonyas?

—En que tot s' ho tiran a la esquena.

—¿En qué se sembla una carbassera a una agulia de cusi?

—En que s' enfila.

—¿En qué se sembla la gent ben educada als sabaters?

—En que tenen formas.

—¿En qué se sembla lo mon a un vagamundo?

—En que sempre roda.

—¿En qué se semblan los toreros als estels?

—En que tenen cua.

—¿En qué se semblan los escribents a las plantas?

—En que fan fullas.

—¿En qué se sembla un descregut a un cego?

—En que es un desgraciat.

—¿En qué se semblan los sabis als que treballan en pedreras?

—En que barrinan.

—¿En qué se sembla lo sol a un ou?

—En que 's pon.

—¿En qué se semblan los soldats als carros?

—En que tenen fusell.

—¿En qué se sembla un renegayre a un porch flach?

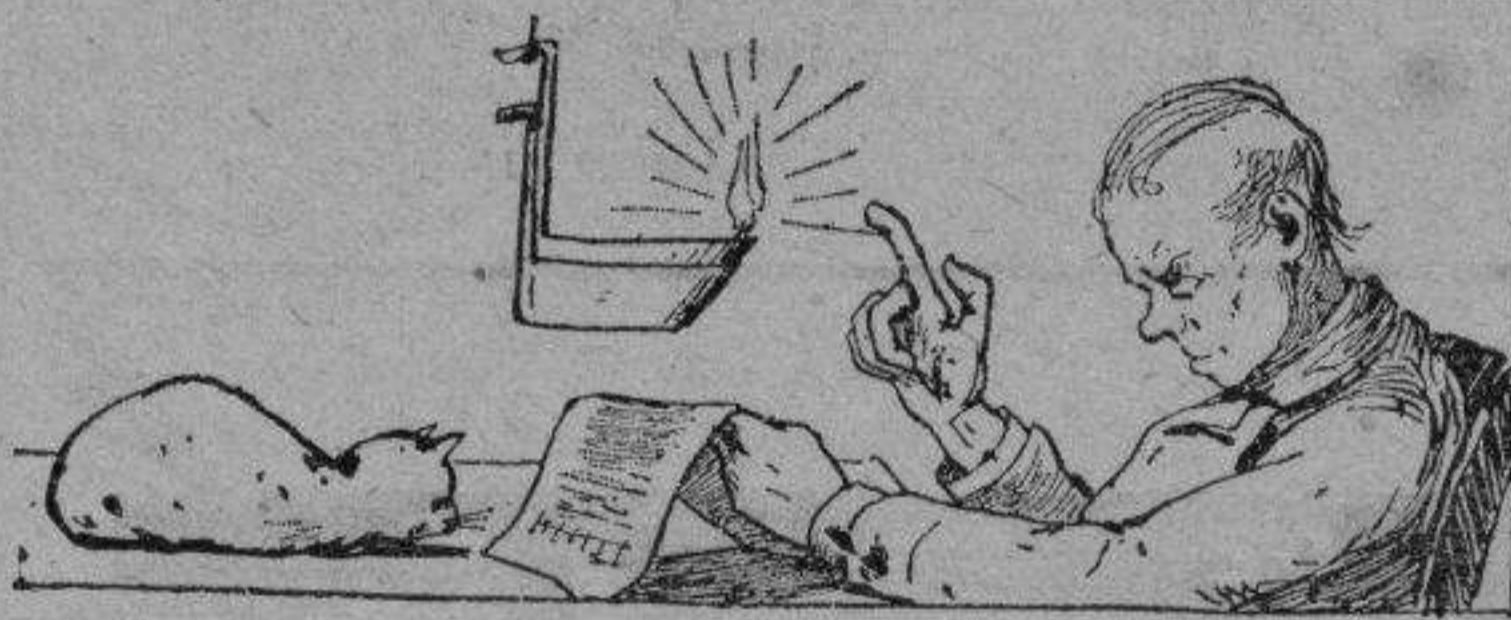
—En que es un porch.

—¿En qué se sembla un llibre a una mitxa?

—En que te punts.

—¿En qué se semblan los estudiants a las maltías?

—En que segueixen cursos.

Trenca - closcas.

XARADA

Per si may n' has de comprar t' aviso lector caríssim que 'l segona ab la primera molt primera vá en tot lloch, pero també t' asseguro de totas veras que *hu tres*. Nom marítim veurás que 's la dos ab tercia si pensas y molta gent trobarás que n' es de talla dos dos. El total rehusarás sempre que en ell te convidin, puig que de no ferho aixís molts mals te sobrevindrían.

J. P. OBRER.

ANAGRAMA

R. Llano Badia.

Formar ab aquestas lletres lo nom d' un sainete catalá.

F. AABDI.

ENDEVINALLAS

Tinch cap, tinch ull y tinch os, y no so de carn ni d' os.

Me diuhen que so bo y sa, y no so bo pera menjá.

Una cosa, que tan si es fosch com si es clar, per tots los carrers y casas n' hi ha.

ENIGMA EN CUADRO

A	A	A	A
A	A	O	O
M	M	S	S
B	B	C	R

Combinantse aqueixas lletres de modo que llegidas vertical y horizontalment diguin: 1.ª ratlla, dona de la Biblia; 2.ª, metall; 3.ª, Deu fals; 4.ª, Profeta.

A. TORNÉ.

TERS DE SÍLABAS

Sustituir los punts per lletres de modo que llegidas horizontal y verticalment donguin: 1.^a, un vegetal; 2.^a, nom de dona; 3.^a, nom d' una reyna.

VICO-TRAIN.

INTRINGULIS

Buscar una paraula que anant trayent una lletra del darrera, dongui cada vegada: 1.^a, medicament; 2.^a, tots los animals ne tenen; 3.ª, lo mateix ab singular; 4.ª, a las botigas; 5.ª, cosa que casi tothom ne té; 6.ª, consonant.

UN DE FORA.

ROMBO

Sustituir los punts ab lletres de modo que llegidas vertical y horizontalment diguin: 1.ª ratlla, consonant; 2.ª, en lo telégrafo; 3.ª, objecte preciós; 4.ª, nom de dona; 5.ª, producte animal; 6.ª, nom de dona; 7.ª, vocal.

F. CORBELLA V.

GEROGLIFICH

SN VOLOLOL POLPOLPOL N OA
IO VG
Y SAL E R A

Las soluciones en lo número próxim.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NUMERO.

- 1.ª XARADAS.—Don-ce-llas.—Mar-se-lla.
2.ª ROMBO.

C
SET
SARRÓ
CERVELLÓ
TRENA
OLLA
O

- 3.ª ENDEVINALLAS.—Los que tocan las campanas.—Lo porró.—La cendra.
4.ª TERS DE SÍLABAS.—Roseta. Serapi. Tapicer.
5.ª INTRINGULIS.—Mallas.
6.ª ANAGRAMA.—Palau-Solitar.
7.ª CONVERSA.—Pasqua
8.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Clarís.
9.ª GEROGLIFICH.—Si jo fos rey tu foras princesa.

Imprempta La Renaixensa, Xuclá, 13, baixos.